

vor Mening i Strid baade med Grundlovens og Valglovens Forudsætninger; men det, at man fra den Side optraadte, som man gjorde, kunde jo ikke give os Berettigelse til at optræde paa samme Maade. Hverken Venstre eller de Konservative havde Berettigelse til at gøre det; naar vi bebrejder andre, at de handler imod Grundlovens og Valglovens Forudsætninger, saa skal vi ikke selv gaa hen og gøre det samme. Derfor tror jeg, at Hr. Asger Karstensen har været med til i høj Grad at forvirre konservative Vælgeres Begreber, saa de har stemt, som de har gjort, og han forvirrer dem endnu mere ved umiddelbart efter Valget at invitere Radikale og Socialdemokrater til en lille Ekstratur paa Valgloven udenom Venstre. Jeg tror nemlig ikke, at Vælgerne ret godt forstaa den Tale, at man forud for Valget siger: Vi bør slutte os sammen og arbejde sammen med Venstre, men efter Valget siger: Hvis Venstre ikke vil være med til at ændre Valgloven, kan vi saa inderligt godt gaa sammen med de Radikale og Socialdemokraterne, som vi danner det egentlige Bolværkimod. Eter min Opfattelse lover det heller ikke godt for en maalevidst konservativ Politik, at Partiets Formand her i Tinget, Hr. Folketingsmand Johan Knudsen, i sin Ordførertale i Gaar ogsaa ret tydeligt lod skinne igennem, at han under visse Omstændigheder kunde tænke sig at træde Valsen med Hr. Zahle og Hr. Stauning, udenom Venstre.

Det konservative Folkeparti har, som jeg gentagne Gange har sagt, kaldt sig Bolværket imod Radikal-Socialismen: de var Oppositionen mod Ministeriet Zahle. Se, Statsministeren havde, før Valget i alle Tilfælde, en noget anden Opfattelse af dette Forhold. Han holdt — jeg tror, det var en Gang i Februar Maaned — en Tale her i København, hvor han blandt andet udtalte, at Venstre er den egentlige Opposition. Han regnede ikke ret meget med den Opposition, som kom fra konservativ Side, fordi der ikke var tilstrækkelig Enighed indenfor de konservative Rækker med Hensyn til Maal og Midler for konservativ Politik. Han regnede med Venstre som det egentlige Oppositionsparti, og jeg tror, at Hr. Statsministeren regnede rigtigt i saa Henseende, og Venstre vil som Oppositionspartiet overfor det partipolitiske Regimente, vi har haft i de senere Aar, ganske sikkert ogsaa i stærkere og stærkere Grad samle Vælgerne om sig. Vi samlede Vælgerne stærkt ved dette Valg, og jeg tror, vi kan

sige, at vi samlede Vælgere om os fra begge Sider; baade Konservative og mange misfornøjede Radikale gik over i vor Kreds, og hvis den hidtidige Partipolitik skal fortsættes, vil dette Forhold yderligere udvikles. Men for øvrigt, den Opfattelse, som Statsministeren havde af Oppositionen, gør sig i nogen Grad gældende endnu. Statsministeren udtalte sig i Gaar ogsaa om Oppositionen her i Tinget nu; han talte om denne Opposition paa 69 Medlemmer og lod skinne igennem, at hvis det var en virkelig enig Opposition, da kunde Stillingen — saaledes maatte man forstaa Ministeren — blive vanskelig nok for Ministeriet.

Men Hr. Folketingsmand Johan Knudsens Tale maatte i Virkeligheden styrke Ministeriet i dets Modstand imod et Samlingsministerium. Hr. Folketingsmand Johan Knudsen talte om Spørgsmaalet Samlingsministerium, og han kaldte Diskussionen om dette Spørgsmaal en akademisk Diskussion. Jeg skal sige til den ærede Folketingsmand, at hvis det konservative Parti maalevidst og konsekvent, ligesom Venstre, fremsatte et virkeligt Ønske om et Samlingsministerium under disse vanskelige Forhold, da vilde et saadant Ministerium være en nærliggende Mulighed, som der maatte regnes med. Men i det Øjeblik Spørgsmaalet om et Samlingsministerium for det konservative Folkeparti er et akademisk Spørgsmaal, saa har Statsministeren i nogen Maade Ret i sine Betragtninger overfor Oppositionen, de 69, naar han siger, at de ikke er enige i Spørgsmaalet.

Jeg forstod for øvrigt ikke den Tale af Formanden for det konservative Folkeparti, for hvor jeg har mødt konservative Folk under Valgkampagnen, synes jeg, at de overalt har udtalt sig med Sympati for en Samlingsregering. Men nu hører vi altsaa, at Formanden for Partiet ikke regner det Spørgsmaal mere, end at han siger, at Debatten herom er en akademisk Diskussion. Den højtærede Statsminister afviser jo ikke principielt et Samlingsministerium. Han udtalte, at et saadant efter hans Mening kan være nyttigt ved Afgørelsen af et enkelt, stort og betydningsfuldt Spørgsmaal. Det vil med andre Ord sige, at Hr. Statsministeren vil nok et Samlingsministerium, men han vil det først i det Øjeblik, da der foreligger en Situation, som han og hans politiske Venner ikke selv kan klare eller ikke alene tør tage Ansvar for. I det Tilfælde kan Statsministeren nok tænke sig et Samlingsministerium. Vi mener derimod, at den